

Előfizetési díj:

Egész évre . . . 8 kor.
Félévre 4 kor.
Negyedévre . . 2 kor.

Egyes szám ára 10 fill.

Megjelenik minden
vasárnap.

Telefon szám: 15

NÉPJOG

POLITIKAI HETILAP.

A FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség:

Kaposvár, Zárda-utca
17. szám,

hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény inté-
zendő.

A kiadóhivatal

munkakörét **Hagelman
Károly** könyvkereskedő
vállalva magára, az előfize-
tések, nyilttér- és hirdetési
díjak és a lap szétküldésére
vonatkozó felszólalások ide-
intézendők.

Április!

Irta: Thaly László.

Április a szeszélyes hónap, a melyet közönségesen a bolondok hónapjának nevez a közönség, ez idén megváltozott és lett belőle virágfakasztó május.

A szabadság éltető napja keresztül törte a hazánk földét takaró sötét ködöt, bevilágítá a négyfolyó és hármás bérc országát.

Varázként hatottak a fényes égitest sugarai. A sötétséggel együtt eltűntek a homály gyász alakjai, a bagolyok és denevérek — akarám mondani az éjjeli ügyészek és a „Cabinet noir” piszkos lovagjai.

Üdv néked, szabadság pirkadó hajnala!

Légy üdvözölve tündöklő nap-sugár! A régiak istensége, te szent Helios!

Hogy is volt csak?! Mi is történt egy két nap alatt?!

Olyan tüneményszerű, olyan kápráztató az egész. Az események torlóva rohantak egymásra, szenzatió szenzatiót ért; elkábított az események gyors egymásutánja, mint be-

lefárad szemünk a kaleydoskop változó nézésébe.

És mégis, ha visszaidézem az elmúlt néhány nap történetének emlékét, meg vélem találni a fonál végét.

Hétfőn ápril 2-án estefelé a függetlenség pártklub társalgójában 10—12 volt képviselő társammal, a napi politika sivár pályájáról beszélgettünk. Semmi vigasztaló, csak a törvényeket botorul legázoló ügyvivő kormány erőszakos cselekedetei láthatók minden téren.

Spitzli systema inaugurálása, a levéltitok szentségének hamis törvény magyarázat útján való durva megsértése; beavatkozás a bírói függetlenség érinthetetlen hitt szentélyébe! És azután látni tapasztalni a népsalagnak az iszapból való kiemelkedését, hogyan foglalnak el olyan posztókat, melyeken eddigelé csak a tisztességnek és becsületnek volt helye!?

Csoda-e ha társalgásunknak ilyen anyaga mellet, hangulatunk is minden egyéb volt, csak nem vidám.

Közénk toppan egyszerre Arad város érdemes volt képviselője, az atléta természetű Barabás Béla. Vidám

mosolygó arca ennek a bohem kedvű jóbarátnak, most mintha még dévajabb volna.

— Mit busultok, mit szomorodtok? Rövid néhány nap mulva vigasságra fordul minden. Az óhajtvá várt kiegyezés a nemzet és királya között több mint bizonyos!

Nyilvánvalónak tartottuk a jó Béla beszédének tréfa-voltát.

Gunyos mosoly volt rá a feletünk, vagy tagadást jelentő kézmozdulat.

— Nem oda Buda! A mit én mondok, nemcsak benső meggyőződés, de az én óhajom, vágyam, reményem megtestesülése! Ez nem hit, hanem tudat!

— Különben tiszteres fogadást ajánlok rá, hogy Kossuthot 8 nap alatt Bécsbe hívja a király. Ki állja a fogadást? Senki? Nos? Tehát limitálok én magam: Ki fogad tiszteres tótem ellen, hogy Kossuthot 5 nap alatt Bécsbe citálják? (Lám, már négy nap mulva megtörtént.)

Erre sem akadt fogadó. Mondhatom, még csak gondolkozóba sem estünk a mondottak hallatára, olyan lehetetlennek, olyan hihetetlennek tűnt föl az egész.

T Á R C S A.

Érdek házasság.

— A „Népjog” eredeti tárcája. —

Irta: Garvay Andor.

— Érdek házasság volt. A leánynak a pénze volt sok, százezrekbe ment a hozománya, a férfinak pedig fényes neve és címere volt. Pedig lehetett volna szerelmi házasság is, mert a sors ez a neveletlen valami, amelyik még az ilyen előkelő nagy urak dolgában sem átal belepakoszkodni, azt a tréfát is elkövette velük, hogy a lakodalmuk után halálosan egymásba szerettek. És lehet, hogy éppen ez volt az oka a későbbi keserőségüknek. Amugy talán szép csöndesen eléldégéltek volna valahogy egymás mellett, minden különösebb emóció nélkül. De hát nem így lett. Ugy elidegenedtek egymástól, mindjárt a legelején, hogy még a világ előtt sem tudták megóvni a külszint.

Az asszony kezdte a háborúságot, akinek egy kicsit nyárspolgárius felfogása volt Közönséges ho ományvadást látott az urában és bántotta, hogy mégis szerelmes belé. Reszketett a boldogságtól, hogyha karját a karjába fűzte. Kinzó keservesen édes gyönyörűséget érzett, ha mellette lehetett és úgy titkolta az érzést, mintha szegyelni valója lett volna rajta. Pedig éppenséggel nem volt igaza az asszonynak, különösen

abban nem, hogy olyan gögös büszkeséggel utasította vissza az ura közeledését, aki pedig mindjárt a lakodalom után komolyan udvarolni kezdett neki. Mert végre is valamelyes tekintetekben érzelmi indokok is vezették a férfit, mikor a kezét megkérte. Pénzt kapott volna másutt is, talán többet is, mint a mennyit a feleségével kapott. Volt módja választásban. Rangja is volt, fényes társadalmi állása is, hitelezők sem kergették a házasságba, minden büne tehát az volt, hogy mellestleg jó pártit is akart csinálni. Eleinte nem is tudta mire vélni az asszony idegenkedését és inkább leányos felénkségnek hitte, mint ellenszenvnek. Mikor azonban közeledni próbált, olyan visszautasításra talált, amely megdöbbenette. Az asszony rideg őszinteséggel kereken megmondta neki, hogy y nem szükséges erőlködni. Nem kívánja tőle, hogy miatta bármibe is megváltoztassa a rendes szokásait.

A férfi megértette, hogy mire céloz az asszony, s megérezte azt az áthidalhatatlan űrt is, amely közöttük abban a pillanatban támadt. Az asszony csak azt a közönséges frátert látja benne, aki eladta magát a felesége hozományaért és sokkal erősebb benne az iránta érzett megvetés, semhogy le tudná győzni, vagy eltudna titkolni. Meg volt róla győződve, hogy így gondolkodik felőle az asszony és rettenetes megszegyenülést érzett, amely annal kínosabb volt rá nézve, mert most már igazan szerette a feleségét. Szerette emésztő, kétségbeesett vagyódással, attól a pillanattól

fogva, hogy a maga számára egészen elveszettnek hitte. Ezután a beszélgetés után nem birt többé az asszony szemébe nézni. Ahogy csak lehetett kerülte, ami uglátszik az asszonynak is kedvére volt, mert soha egy szóval, egy tekintettel sem panaszkodott az elhanyagoltatás miatt. Pedig nemsokára már ott tartott az ura, hogy többet volt a klubjában, mint odahaza. Majdnem ott lakott már s legfőlebb, ha néha véletlenül találkozott a reggelinél, vagy nagy ritkán ebédnél.

Az asszony sokat szenvedett, sirt s titokban, de azért ha belehalt volna sem árulta volna el, hogy mit érez, mikor kicsiny, fehér kezét büszke nyugalommal csókra nyujtja az urán k.

És gyötrelém volt a férfi élete is, mert minden találkozás szította a vére háborgását. Kerülte az asszonyt, nem mert a közelebe maradni, mert félt, hogy egy pillanatban a szenvedély elveszi a fejét és ha az asszony akkor veri arcába azt a megszegyenítő vadat, akkor az mind a kettőjüknek a halála lesz.

Az egész világ tudta már, hogy nem boldog ez a boldognak ígérkező házasság. Még csak azt sem tudják hogy melyik az oka a másik boldogtalanságának. Mikor azonban a férfi egészen odadobta magát szenvedélyeinek és titkot sem csinált belőle, hogy legénykedőbb életet él, mint valaha, a részvét és — mondjuk ki no — a káröröm is az asszony partjára állott.

A magával meghasonlott ember kaland-

Később, este, a Balaton kávéház ismert képviselői és hírlapírói összejövetelén valami ellenőrizhetlen hírként el volt terjedve, hogy a politikai téren bekövetkezik valami örövendetes. Miben fog ez nyilvánulni, kinek a keze működik és milyen irányban? Arról senki nem tudott semmit, de önkénytelenül beopta magát sziveinkbe a hit és remény.

Április 3-án a Kossuth Lajos utcai déli korzón már köztudomásúvá vált Fejérvárynak Kristóffyval való hirtelen bekövetkezett bécsi utja.

A remény fölcillant egy pillanatra, de a bécsi telefon-jelentések és az estilapok értesülései hideg zuhanyként hozták a hiób-hireket. „A ház összehívása talán az őszre lehetővé válik, de most semmiesetre sem” hirdette Kristóffy a kíváncsi újságíróknak, kik a Burgból jövet őt meginterviewolták.

A jó Kristó mőgött alig tettek be még a király tanácstermének ajtaját, midőn az agg király újra tanácskozásba fogott, ezuttal három közösminiszterével és Fejérváryval hányván meg még egyszer a véghetlen fontosságú kérdést: az országgyűlés összehívásának imperatív törvényét mellőzők-e és így bele menjenek-e a nyílt absolutismusba, vagy nem?!

Ebben a tanácskozásban dönt el a kiegyezésnek szükséges volta. Ekkor határozták el Kossuthnak Fejérváryval való találkozását, ami másnap április 4-én a délelőtti órákban Barabás lakásán meg is történt és a melyről csak a délután folyamán nyertünk biztos értesülést.

A többi ismeretes. Maga Barabás a hírlapíróknak bőven elmondotta az előzményeket. El, de csak

nyersen, vagy csak azt, a mibe ő be volt avatva.

Mi történt már előbb a függönyök mögött? Mi okozta ezt a meglepően gyors és gyökeres változást? Mindezt csak idők múltán fogjuk megtudni.

Szell és Lukács László működésének volt-e köze hozzá? A Rotschild csoport pénzmegtágadása igaz-e?!

A „Stabilimento Technica“ tengeri hajógyárnak és a „Skoda“ féle ágyúgyárnak sürgős pénzkövetelése játszottak-e szerepet? Avagy talán a póttartalékosok löcsalábu katonáit unta-e meg Pitreich uram? A királyi eskü tisztelete és a magyar nép iránti atyai érzés voltak-e a bekövetkezettek befolyással? Ezt mind meg fogjuk tudni rövid időn.

Most örvendjünk a napsugárnak és adjunk hálát a jó Istennek a történetekért!

Tulipán-kert.

1848. március 15-ikén követelését a nemzet 12 pontba foglalta:

1. Kivánjuk a sajtó szabadságát, cenzura eltörlését.
2. Felelős ministeriumot Budapesten.
3. Évenkénti országgyűlést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget, polgári és választási tekintetben.
5. Nemzeti őrsereget.
6. Közös teher viselést.
7. Esküdtszék, képviselő egyenlőség alapján.
8. Urbéri viszonyok megszüntetését.
9. Nemzeti bankot.
10. A katonaság esküdjék meg az alkotmányra; magyar katonáinkat ne vigyék külföldre; a külföldieket vigyék el tőlünk.
11. A politikai státusfogyók szabadon bocsátásának.
12. Uniót Erdélylyel.

S ezen 12 pontról Jókai Mór 48-ban azt mondta: „Ezen jogokat mind halálig követelni tartozik a nemzet, bizva önjerejében s az igaz ügy Istenében!”

* * *

1906. március 15-ikén a magyar Nagyszonyok színe-java alapított egy eszményi összetartozandóságot s elnevezte: „Tulipán-kert”-nek a jelvényről mit mindazok viselnek, kik szóval, tettel, vagyonnal — s ha a szükség úgy kívánja — életükkel is szolgálják azt az eszmét, mit a Tulipán-kertben ápolnak s mely a következő 5 pontban nyert kifejezést.

1. Tüntető állásfoglalás minden nemzeti eszme, mozgalom és törekvés mellett s minél határozottabb közreműködés arra, hogy semmi, ezzel ellenkező irányzat a társadalomban érvényesülni ne tudjon.

2. A megalkuvást nem ismerő nemzeti érzés ápolása a családi életben s főként a nevelés terén.

3. Minden fényűzésnek és nélkülözhető kedvtelésnek mellőzése mindaddig, míg a nemzetre szakadt nyomor és szenvedés enyhítésére van szükség, amennyiben a magyar kultur-törekvéseknek nem árt.

4. Minden a nemzeti jelleg és önnállóság előmozdítását célzó társadalmi, kulturális vagy gazdasági vállalkozás és kezdeményezés buzditó támogatása.

5. Elsősorban saját példánkkal, de egyszersmind minél szélesebb körű agitációval való közreműködés arra, hogy magyar ember lehetőleg minden szükségletét magyar termelőktől és iparosoktól, magyar eredetű cikkekkel szerezze be.

A forrás, mely 48-ban a nyomor és szenvedést hazánkra zudította nem apadt ki, mert ha oly bőven nem buzogna ma is, mint akkor, nem lenne szükségünk a Tulipán-kert-re; de ahogy kiapadhatlan Bécsben a nyomor és szenvedés forrása, ép oly beláthatatlan nagy és mérhetetlen mely a mi hazaszeretetünk tengere, mely igazgyöngyöt terem.

Megtermette 48-ban a 12 igaz gyöngyét s megtermette a Tulipán-kert 5 pontját, mely méltóan sorakozik a 48-iki 12 pont mellé és ha következetesen keresztül

jairól, és őrült kártyázásáról és a párbajairól városzerte beszélnek. A legnagyobb botrányt azonban nyílt helyen, a színházban rendezte. Idegen embert talált egy közismert habitué páholyában, akit a világ szemelattára inzultált. A dologból természetesen párbaj lett s az egész sajtó tárgyalta az esetet, amelylyel kapcsolatban sok minden egyéb is felszínre került.

Kora hajnali órára volt kifizve a párbaj s az asszony egész éjjel álmatlanul leste, hogy haza jön-e ura, az utolsó éjszakát eltölteni?

Hazajött. Hallotta lépéseinek neszt, mikor a szobájának ajtaja előtt elment. Nagyon késő lehetett már, mert a nehéz selyemfüggönyök hasadékain bederengett a szomorú téli hajnal olmos szürkésege.

Az asszony ruhástul dőlt végig az ágyon és várta azt a bizonyos kocsirobogást, az ura után jövő segédek érkezését. Ugy várta, leste, hogy majd a szíve szakadt meg belé. Tudta, hogy ez ma egy érdemtelen rossz asszonyért megy az életét kockára tenni, és mégis úgy érezte, hogy ha most bejönne hozzá, odaborulna a mellére és jól, jól kisírná magát. Ó, de borzasztó egy éjszaka volt ez. Milyen sokáig tartott, amíg odagördült a kapu elébe az a kocsi. Utánna nyomban járás-kelés, csoszogás támadt a folyosókon. Az ajtója előtt egy pillanatra megszűnt a nesz, mintha valaki megállott volna előtte. Az asszony szorongó szívvel, reménykedve ült fel az ágyon.

— Oh, hogyha bejönne!

Aztán újra megindult az a valaki ott az ajtó előtt és egy pár pillanat múlva hallani lehetett, amikor odalen a kapu becsapódott. Ugyanakkor indult meg egy kocsi tompa dübörgéssel a ház előtt.

Az asszony félőrülten futott a csengőhöz, mire azonban a hajnali álmából felzavart cseléd befutott urnőjéhez, akkorra már elmúlt az a forró gyöngeség, megsemlátszott az arcán az éjszakának álmatlansága.

— Elment! El tudott menni! — Ez a két mondat kőválygott szüntelenül a fejében és ettől a két mondatól keményedett meg egy a lelke.

A cselédnek csak annyit mondott, hogy öltözködni akar.

— Ilyen korán? — kérdezte az álmélködő leány — még hat óra sincs méltóságos asszonyom!

— Rossz éjszakám volt, nem tudok tovább itt maradnia hálószobámban. Legalább egy reggeli ruhát adjon rám, hogy atmehessek a nappaliba. Ah! Igaz — tette hozzá ötletszerűen. — A méltóságos ur ma reggel korán kikocsikázott, mondja meg az inasnak, hogy jelentse neki, mihelyt haza érkezik, hogy kéretem.

Aztán teltek az órák véghetlen lassúsággal. Az egész örökkévalóság vol mindenik. Végre tíz óra felé jött a megváltás: akkor jelentette a leány, hogy az ura megérkezett s ha átöltözött, lejön a nappaliba.

— Menjen át kérem s mondja meg a méltóságos urnak, hogy azonnal kéretem.

A leány elsieltet s egypár pillanat

múlva ott állott azon sárosan havasan a nagy fekete ember az ajtóban.

— Engedjen meg, hogy zavarom, de amit közölni akarok önnek, az nem tűrhallasztást.

— Beljebb nem mehetek Klára, mert tönkre teszem a szőnyeget — mondta onnan az ajtóból s kiértett hangjából a zavart bizonytanság, mikor az asszony keresztnevét kiejtette.

Az asszony szája szegletében egy keserű mosolygás rángott s hangja a szokottnál is hidegebben csengett, mikor szólni kezdett.

— Így nem beszélgethetünk, kérem foglaljon helyet. Hozzabb megbeszélést kíván, amit mondani akarok.

A férfi könnyedén meghajolva jött előbbre és leült az asszonnyal szemben. Egy pillanatilag hallgatva néztek egymás arcába és mindkettőjüknek csupa kérdéses volt a tekintete. Az asszony törte meg a kinossá vált csendet egy kérdéssel. Egyenesen, kerülgetés nélkül tért a dologra:

— Ma párbaja volt önnek?

A férfi elfordította a tekintetét és úgy felelt a kérdésre kurtán, szárazon.

— Meglepően pontos az információja, Klára.

— Pedig higye el, hogy nem jártam utánna — felelt az asszony keserűen. — Ugy értesültem róla önkéntelenül. Hiszen benne van a legapróbb részletekig minden ujságban.

A férfi bronzszínű sötét arca hirtelen

visszük: temérdek kincset ér s betetőző koronája lesz a 48-iki 12 pontnak

Ősidoók büszke virága, ékes tulipán, szinpompás jelvényünk, hó és fagy dacára bontogatod már zöld leveleidet s integetsz felénk, biztatgatsz bennünket csüggedetlen reménységre, leveleid selymes zöldjét, virágzatod sziporkázó zománcos színei fogják tarkítani; példát véve rólad a Tulipán kert is dus reménnyel kezdte vallás alapításhoz hasonló társadalmi mozgalmát és aminő messzefénylő virágod, oly szemkápráztató a Tulipán-kertbe törekvők serege.

Özönlének a diadalmas eszme varázseréje folytán, nem kor, társadalmi állás s vallaskülömbőség nélkül feltűzni a kis jelvényt, a hazaszeretet szentelt vízből kiemelkedő tulipánt; csak azok nem merik érinteni, kiknek lelkét hatalmába vette a gonosz egy óvhatlan pillanatban, midőn órangyaluk elfordult oldaluk mellől, sőt elkövették a legundokabb bünt: a hazaárulást.

És a tulipán kelyhe virít s hangos színekkel csalogatja magához szükségletét s eléri, hogy őt keresi fel az első termékenyítő napsugár, aföld pihent termőerejét is ő élvezi osztatlanul, hisz a többi növény még alszik, mikor ő már pompája teljében van, őt üdvözli elsőnek a tavaszi lagy szellő, ő raktározza el a tavaszi esők életvizét, földfeletti fényes rövid élete csupa előkészület a hosszú csendes munkához, mi akkor kezdődik, midőn ragyogó virágszirmai, erőteljes levelei eltűntek.

Legyen ilyen a Tulipán-kert élete s működése is. A biztatás, a fény, ragyogás, hangos szó szükséges sőt mellőzhetetlen addig, míg mind együtt vannak a Tulipán-kertben azok, kikre szükség van, hogy a nemzeti eszmét a társadalom minden rétegébe, minden kulturális és gazdasági vállalkozásába belevigyük.

De azután következék el a szakadatlan, szorgalmas, komoly munkalkodás ideje.

Szemléljük meg a tulipánt, mint növényt; ha jelképül választottuk, behatóan kell tanulmányoznunk.

Gyökere erőteljesen kapaszkodik az anyaföldre s azt mondja: „lásd így ragaszkodj a röghöz mit tulajdonodul adott őseid vitézsége.”

A tulipán hagymája barna munkás-zubbonyban él, ki hinné, hogy ennyi pompát tud kifejteni, mint csendes, visszavonult munkájának eredményét. Az ifju hagymák csak egy virágot hoznak, a hagyma munkálkodik tovább; a földből, a légkörből, a harmatból, az esőcseppekből elraktározza, feldolgozza mindazt, mitől izmosodik, miből új hagymákat nevelhet és mindig nagyobb pompával üdvözölheti a jövő kikelet. A tulipán viránykora az ő ünnepe s mily rövid a munka hétköznapjaihoz képest!

Okuljunk rajta A Tulipán-kultusz ne legyen csak az éjszaki fény muló lobogása, sem a villam tünde cikkázása, hanem legyen hasonlatos az örök Vesta tűzhöz és mi mind, kik a Tulipán-jelvényt feltűzzük s ezzel a Tulipán-kert kötelékébe lépünk, tegyünk szent fogadalmat, hogy a haza szerzetét ápolni fogjuk, annak lángját többé kialudni nem hagyjuk s a nemzeti eszmét minden téren diadalra segítjük.

Vesta papnői közül az, ki az öröktűzet ki hagyta aludni, testi halállal bűnhődött; azokra, kik a Tulipán-kertben egyesültek s a annak 5 pontját meg nem tartják, várjon szinte halál, de százszorta kinosabb, mint a test halála, mert azután következik a lélek feltámadása, sujsuk őket erkölcsi halállal amiből nincs feltámadás.

Békássy M.

A vármegyéről.

Tegnap lett volna megtartva Somogyvármegye törvényhatósági-bizottságának az a nevezetes rendkívüli közgyűlése, melyet

Szulyovszky Dezső rendelkezésére, ennek méltó társa Gabsovits Károly alispán-helyettes főjegyző azzal a záradékkal, hogy e közgyűlésen csak a meghívó előmutatása mellett lehet megjelenni, de sem felszólalni, sem pedig határozatot hozni megengedve nem lesz — hívott össze.

Már reggel kilenc órákor a vármegye-ház főbejárata előtt két század katonaság sorfalat képezett, a folyosóit pedig csendőrség szállta meg.

A törvényhatósági-bizottsági tagok fél tíz órákor nagy tömegben vonultak fel, de Kapotsfy Jenőnek a meghívója nem levén meg, nem akarta a gyűlésterem ajtaja előtt álló csendőrhadnagy a terembe bocsátani, mire Kapotsfy s az ott álló megyebizottsági tagok az alispán-helyettes odajövetelét és a belépésre jogosultak igazolását követelték. Gabsovits sunyi módon eltűnév, személyesen ugyan nem jött az ajtóhoz, de oda rendelte az alispáni hivatal irodaigazgatóját, a kinek igazolása mellett aztán a terembe léphettek a bizottsági tagok.

A teremben szokatlan látvány tárult a belépő elé. Az elnöki emelvény feltűzött szuronyu csendőrökkel volt körül véve, valamint a terem falai mellett is sűrűen egymás mellé állított — mintegy 40 csendőrből álló — kordon volt húzva.

Szóval a kép megörökítésre méltó komikum benyomását tette a szemlélőre.

De az igazi látványosság azonban csak most következett.

Pontban 10 órákor fényes, ujdonatuj magyar diszben, feltette kucsával, Gabsovits Károly alispán-helyettes és a mindenkori kormányok hű vasallusa Krieger Ödön tb. főjegyző kíséretében lépett a gyűlés terembe Szulyovszky. Amikor egyszerre minden bizottsági tag feltette kalapját s óriási nevetésben tört ki, a 4-5 percig tartó gunyakaj után pedig a Kossuth-nóta dalolása mellett, szép rendben az egész bizottság kivonult a teremből, lement az utcára, ahol a Kossuth-nótát a megyeház előtt még egyszer elénekelték és Szulyovszky és szivitje leabcugolása mellett szétoszlott.

Ateremben három gyászmagyar maradt: Zimmert József plebános, Gruber János —

biborpirossá vált, de nem felelt semmit. Az asszony folytatta:

— Nincs jogom önnek szemrehányásokat tenni a történetekért, ön szabad ura tetteinek, szükségesnek tartom azonban és jogot érzek ahhoz, hogy amennyiben azok engem is érintenek, levonjam belőlük a konzekvenciát.

Azt hiszem, ön is egyetért velem abban, hogy a mi helyzetünk így, a mai naptól fogva tarthatatlan.

— Nem tudok magamnak szemrehányást tenni, — mondta sötétén a férfi, — hogy یداig fejlődött.

— Jó. Mondjuk, hogy mind a ketten hibásak voltunk. Elvégre emberek vagyunk, tévedtünk. Ennyi az egész. Nem tudtuk megérteni egymást. Válgjunk tehát el keserűség nélkül mint akik nem vétettek egymásnak semmit. Most még mind a ketten újra kezdhettük ezt az életet, ne várjunk addig, amíg mind a ketten belenyomorodunk.

— Ön tehát válni akar Klára?

— Ugy hiszem szolgálatot teszek vele önnek, ha én hozakodok elő ezzel a dologgal.

A férfi felállott és csendesen ráhagyta:

— Én is azt hiszem, hogy ez lesz a legjobb megoldás. Engem régen foglalkoztat a gondolat. Egy esztendővel ezelőtt magam akartam ajánlani ezt a kibontakozást, de meg akartam önt övni az emberek mende-mondáitól. Azóta szolgáltattam rá elég okot, hogy ön legyen az áldozat. Ha elítél valakit a világ, az én leszek és nem maga. Rés em volt a boldogtalanságban, jóvá tettem legalább a magam módja szerint annyit, amennyit

nyit jóvá tehettem. Az élete nem lesz megmérgezve.

Az asszony keserűen mosolygott.

— Az én életem! Nem is sejtettem, hogy az utóbbi hónapok eseményei mind az én életboldogságom alapjait rakták le. Ha ez így van, akkor igen sok okom van a boldogságra.

— A szentimentalizmus sohasem volt a kenyerem Klára — mondta a férfi. — Azt hiszem, nem állna jól a lantpengetés egy ilyen nagy darab embernek. A gyöngédem is olyan vaskos mint amilyen magam vagyok. Bizony s azonban az, hogy nem szoktam fél munkát végezni. Előre láttam ezt a mai napot. Talán számítottam is reá a legelső keserű beszélgetésünk óta és mindent úgy rendeztem el, hogy hamarosan essünk túl az utolsó kellemetlen-ségeket.

— Szóval mindent úgy rendezett el, hogy a legelső szóra visszaadhassa a szabadságomat, amely azonban egyszers mind a maga szabadulását is jelenti, — vágott közbe az asszony szatirikusan.

— Hogy rám nézve mit jelent a holnap, az csak hadd legyen az én egyedüli dolgom, de ön szabad lesz, mihelyt kívánja. Ma még megbizhatja ügyvédjét a válókerezzel. — egy pillanatra elhallgatott s aztán keserű iróniával tette hozzá — az anyagot megtalálhatja hozzá akarmelyik ujságban. A hozomány miatt azonban nem szükséges perlekednünk. Ügyvédem utasítva van, hogy önnek elszámoljon a kezelésemre bízott vagyonnal. Ugy gondolom, a kamatokkal sem fog megrövidülni, mert a vagyon jól

van gyümölcsöztetve, a háztartás pedig a mai napig az enyéből telt ki.

Az asszony arcát sötét pir futotta el ezekre a szavakra. Szólni nem tudott, csak a tekintete tapadt hosszasan az előtte álló férfi arcára. És az a férfi egyenesen, büszkén állt előtte és először hosszú idő óta, keményen állta a tekintetét.

— De a pénz az öné! — tört ki végre az asszonyból, — azt nekem nincs jogom visszakövetelni! Nem akarom! Nekem nem is kell . . .

Oh be jól esett az a kegyetlen fájdalom, amit ezek alatt a szavak alatt érzett.

— Hogy ön mint vélekedik ebben a kérdésben Klára, ahhoz nekem semmi közöm. Az reám nem tartozik. Joga azonban senkinek nincsen ahhoz, hogy nekem alamizsnát adjon. Egyszer arcomba vágta már, hogy megvásárolt; annak a nyomorultja a lelkem ma is. De most vegye vissza tőlem ezt a pénzt, amellyel megálázott . . .

Az asszony ott állt a szoba közepén és könyheborult tekintettel nézte a férfi vergődését. Aztán alázatosan, kérve szölt utána:

— Ákos! . . .

A férfi az ajtó előtt állt már. Az asszony újra szöllította csengve:

— Ákos!

— Nos! — fakadt ki belőle keményen.

— Ha te az én jó uram akarnál lenni . . . Hanem ezt már ott sirta el az ura ziháló, haragos kebelén.

a volt 48-as képviselő — jelenleg pénzügyi titkár és Dépold Béla kir. főmérnök, kik előtt a gyűlésre kitűzött tárgysorozatot Szulyovszky elintézte s végül mindhármat a gyűlés-ről felvetta jegyzőkönyv hitelesítésére felkérte.

A gyűlés-ről Zimmertnek a melléklépcsőn kellett leszöknie, hogy a Telekyutcai mellékkijárón elosonhasson, de észrevették, eléje kerültek s a reája zuduló abcug-elől visszatért, hogy a megyeház valamely zugában meghuzza magát. Később ezen meghuzójából kiszabadulván, sikerült az utcára jutnia, ahol aztán reprodukálhatlan címek özöne között nagy ügyel-bajjal valahogy hazajutott.

Gratulálunk ugy ezeknek, mint az egész tisztelt szvitnek és hisszük és bizunk a közönségben, hogy ezen szivességük-ért meg is jutalmazza a tisztelt urakat érdemük szerint.

Mert hat Szulyovszky ur elmege, a közönség pedig itt marad!

Sőt Szulyovszky ur a gyűlés után a legelső vonattal Gyékényes felé is vasutazott.

H I R E K.

Tulipán-kert.

A mostani nehéz időkben rendkívül fontosnak tartjuk azt a mozgalmat, melyet a magyar hölgyek a honi ipar támogatása céljából indítottak. Kaposvárott is megalakult a hölgybizottság s f. hó 8-ra értekezletet hívott össze s tagok gyűjtése végett a következő szöveget bocsátotta ki:

A megpróbáltatások e szomorú napjaiban Budapesten egy hölgytársaságban a nemzeti fellendülés kérdésében folyt társalgás közben merült fel az a gondolat, hogy milyen jó volna külső jelét viselni a nemzeti érzés lelkesebb voltának, hogy a testvérek a hazaszeregetben az utcán, a templomban, a szalonban, szóval mindenütt egymásra ismerhessenek s legalább egy pillantással üdvözljék egymást.

A hölgyek elhatározták, hogy e végből közös jelvényt fognak viselni, és annak viselésére ismerőseiket is buzdítani fogják.

A gondolat megtestesült. Jelvényül a magyar népies diszítés vezérmotívuma: a tulipán választott nemzeti színekben, s a tulipán jegyében azonnal megindult a hazafias mozgalom. Hihetetlen rövid idő alatt, néhány nap alatt, kiterjedt az egész nemzetre, az ország minden lakosára, rang, nem, osztály, vallás, párt és nemzetiesség nélkül.

Még Magyarországon, a lelkesedés és hazaszereget klasszikus hazájában is páratlan az a lelkesedés, melylyel a közönség felkarolta a tulipán kultusz mozgalmat.

E hazafias mozgalom lelkes továbbterjedését tűztük ki célul. Feltűzzük a jelvényt mi magunk is és kérünk mindeneket, hogy álljanak be a jelvény viselésével a hazaszeregetnek, a nemzeti vágyaknak, a magyar történeti nagyságok kultuszának, minden magyar ügy, művészet, ipar, irodalom támogatásának e névtelen, szervezeten, egységes, általános, eszményi egységébe.

A további teendők megbeszélése végett f. hó 8-án d. u. 4 órakor Kaposvárott, a városház nagytermében tartandó értekezletre a hölgyközönséget megjelenésre kérjük.

Kaposvár, 1906. április 4.

Bogyay Emilné, Bárdossy Elekne, Bakonyi Ferencné, Chernel Gyuláné, Csertán Mártonné, özv. Csonka Gyuláné, Csonka Edéné, Darnai

Kajetánné, Dobokai Bajnóczky Károlyné, Faragó Lajosné, Gross Viktorné, Halmos Imréné, Hirschman Mórné, Horváth Árpádné, Karaszon Józsefné, Kellauer Gáborné, Kovács Sebestyén Gyuláné, Korniss Józsefné, Labek Kálmáné, Légár Lajosné, Lencz Sándorné, Madarász Andorné, Meszlényi Györgyné, Németh Istváné, Perczel Ákosné, Pete Lajosné, Peterka Józsefné, Rónay Lajosné, Rusa Ernőné, Szalay Károlyné, Szalay Frusina, özv. Shöffner Alajosné, Svastits Elekne, Schön Manóné, Tankovics Jánosné, Tatár Gusztávné, Vörös Nándorné.

— **Városi közgyűlés** Folyó hó 5-én tartotta Kaposvár város képviselő-testülete alakuló közgyűlését. Szalay Károly kifogást emelt az ellen, hogy Kovács József városi ügyész a választás jogán foglal helyet a képviselő-testületben, holott hivatalos állásánál fogva is szólási és szavazati joga van; valamint az ellen, hogy azon tiszteletbeli tanácsosok, kik a legközelebbi mult választáson a képviselő-testületből kibuktak, ott helyet fog alhassanak. A képviselő-testület a felszólalást helyeselve, az igazolási határidő lejárta után kitűzendő rendes közgyűlésen fog e tárgyban a törvénynek megfelelő módon határozatot hozni. Ezután dr. Rusa Ernő indítványára megválasztott 2 pénzügyi bizottság és tize két iskolaszéki tag.

— **Maró Gergely főnöke.** A városi közönség köréből is akadt egyetlen ember, aki a királyi biztos érkeztekor a mult kedden lement az indóházhoz, annak fogadására. Danilovits János gimnáziumi igazgató, a vármegyei ifjuság oktatásának vezetője volt ez, ki a Perronon megjelent, mélyen meghajolva — talán viszonzás nélkül is maradt — nagy köszöntéssel üdvözölte az érkező biztost. Szegény ifjuság, minő hazafiasság lehet az, a melyben titeket nevel Suranyi Károly meg a főnöke Danilovits János!?

— **Kossuth a nagyatádiakhoz.** Marcius 15-iki ünnepség alkalmával a nagyatádi függetlenségi és 48-as párt üdvözölte Kossuth Ferencet. Erre következő válasz érkezett: „Gróf Széchényi Aladár Labod. Nagyatádi függetlenségi és 48-as párt üdvözlét melegen köszönöm, Chernel Gyula újból jelöltetését örömmel fogadom. Kossuth.”

— **Értesítés.** A kaposvári ev. reform. egyház templomában nagypénteken és a husvét ünnepekben az Istentiszteletek a következő sorrendben lesznek: 1. Nagypénteken d. e. 2 Istentisztelet és pedig d. e. 9 órakor az Istentiszteletet tartja a lelkész, d. e. 11 órakor pedig a legátus, ugyszintén d. u. 3 órakor is a legátus. 2. Husvét első napján d. e. 2 Istentisztelet. Az első d. e. 9 órakor tartja s urvacsorát oszt a lelkész, a második d. e. 12 órakor a legátus s urvacsorát oszt a lelkész, d. u. 3 órakor predikál a legátus Husvét másnapján d. e. 10 órakor predikál a legátus, urvacsorát oszt a lelkész, d. u. 3 órakor predikál ismét a legátus.

— **Népszerű főszolgabíró.** Április 5-ikén a görgetegi körjegyzőség 3 községe Görgeteg Rinya-Szt.-Király és Kuntelep Tallian Andor főszolgabíró elnöklété alatt közös képviselőtestületi gyűlést tartott a körjegyzői hivatalnak Rinya-Szt.-Királyról

Görgetegre való áthelyezése ügyében. Mielőtt a gyűlés bezárattott volna, Széchényi Aladár gróf esetelvé a jelenlegi szomorú politikai viszonyokat és ezt a körülményt, hogy a törvénytelen kormány egy teljhatalmu királyi biztost küldött a vármegye nyakára, a 3 község nevében felkérte Tallian Andor főszolgabíró, kit tisztelnek, becsülnek és szeretnek; hogy állását a közérdek szempontjából mindaddig el ne hagyja, míg a királyi biztos tőle törvényteleniséget nem követel, mire Tallian Andor megatottan köszönvén meg a bizalom megnyilatkozását, megígérte, hogy állását el nem hagyja míg hivatalos esküjével és hazafias érzületével ellentétbe nem fog kerülni.

— **A Kaposvári Iparos Ifjuság Önképző Egyletének vezetősége** tudatja a t. tagokkal, hogy a könyvtár rendezése végett — a meggyarapodott könyvtár a rendes könyvtári órák alatt (szerdán és szombaton este 8—9-ig) újra a t. tagok rendelkezésére áll. Új könyvtári jegy ugyanakkor adatik ki.

— **Felhívás a gyár és géptulajdonos Urakhoz!** Az Országos gépész és művezető egyesület és nyugdíjintézet 21 éve humánus és hazafias szellemben hivatásának magaslatára törekszik, mely célt úgy véli csak elérhetőnek, hogy az arra éppen hivatottakat a saját jól fel fogott érdekükben ezen nemes támogatására ismételtlen kéri, mely támogatás hosszasan időkön keresztül — sajnos — nélkülöznie kellett. Ezen hivatottak alatt értjük a tekintetes gyár- és géptulajdonos urakat, kik gépész, művezető és műszaki tisztvi előket, ahelyett, hogy teljesen díjtalanul az egyesületünk útján szerezne be; kufá kodó helyszerzőkhöz és ügynökeikhez fordulnak, kikkel szemben sem a munkaadónak sem pedig az alkalmazottnak az érdekei nincsenek kellőképen megvédve, s az egyesület sincs így azon helyzetben, hogy alapszabály szerinti humánus céljainak teljes mértékben megfeleljen, illetőleg hogy az állás nélküli tagjait elhelyezze s támogassa. Kérjük tehát a tekintetes gyár és géptulajdonos urakat, hogy forduljanak bizalommal egyesületünk titkárságához, (Bpest, IV., Ferenc-körut 40. sz.) hol mindig rende kezelésére állanak, illetőleg előjegyzsben vannak bármily fémipari szakhoz tartozó szakképzett gépészek, művezetők és műszaki hivatalnokok. Hivatalos órák hétköznapokon este 6-8-ig, vasár- és ünnepnapokon pedig d. u. 3-5-ig tartatnak, s úgy szóbeli, mint írásbeli felvilágosítással készséggel szolgál a titkárság. Hazafias tisztelettel: az elnökség.

Budapesti levél.

Nagyon szép most ez a mi különben is szép fővárosunk, szebb, mint az évnek bármely szakában Csupa szín, csupa élet az egész Budapest. Mintha nem is az a lomha, nagy, füstös metropolis volna, amilyennek az őszi borulatban feltűnik. Az emberek ezrével járnak az utcákon és a korzók is könnyű tavaszi ruhás szép asszonyokkal és leányokkal telnek meg.

Az utca képe valóban meglepő szép és festői. Az idei domináló szín a lila. A kalap, a fátyol, a kalapon a csokor és az összes felső ruhák lilaszínűek és hozzá most már alig akad ember, akinek a mellén ott ne diszelegne a hazafias jelvény, a magyar virág — a tulipán.

Az emberek szinte tüntetnek a magyar iparcikkek partolásával és a jó példával magnás asszonyaink jarnak elől. De meg is

MIT IGYUNK?

Igyünk mohai Ágnes forrást, ha gyomor-, bél- és légesőhuruttól szabadulni akarunk. Igyünk mohai Ágnes forrást, ha a vesebajt gyógyítani akarjuk. Igyünk mohai Ágnes forrást, ha étvágyhiány és emésztési zavarok állanak ne. Igyünk mohai Ágnes forrást, ha májbajoktól és sárga ágtól szabadulni akarunk.

A mohai Ágnes-forrás, mint természetes szénsavdús ásványvíz, feltétlenül tiszta, kellemes és olcsó savanyúvíz: dús szénsavtartalmánál fogva nemcsak biztos óvszer fertőző elemek ellen, hanem a benne foglalt gyógsóknál fogva kitűnő szere a legkülönbözőbb gyomor-, légeső- és húgyszervi betegségeknek. 26 év óta bebizonyosodott, hogy még ragályos betegségektől is, mint typhus, cholera, megkíméltettek azok, a kik közönséges ivóvíz helyett a bakteriummentes mohai Ágnes-vizzel éltek. Legjelesebb orvosi szaktekintélyek által ajánlva. Számos elismerő nyilatkozat a forrás ismertető füzetében olvasható. Háztartások számára másféltrevesnél valamivel nagyobb üvegekben minden kétes értékű mesterségesen szénssavval telített víznél, sőt a szódavíznél is olcsóbb; hogy az Ágnes-forrás vizét a legszegényebb ember is könnyen megszerezhesse, nagyobb vidéki városokban lerakatok szerveztettek, ugyanott a forrás leírásának ismertető füzeté ingyen kapható. A forráskezelőség. — Kapható minden fűszerüzletben és elsőrangú vendéglőben.

ÁGNES

Kedvelt borviz!

látszik ám az eredmény a kirakatokban is. A kereskedők nemzeti színű szalagokkal díszítik kirakataikat és öles betűkkel hirdetik, hogy az osztrák áruk helyett csak magyar gyártmány kapható üzletünkben. Némely hazafiasabb kereskedő egy kis táblát akasztott ki az ajtóra ezzel a felirással:

— Osztrák vigécnek tilos a bemenet!

A kirakatok képén különben szintén meglátszik a divat hatása, csupa lilaszínű ott minden, akár csak a Kossuth Lajos-utcai korzón.

A budapesti ember is érzi már, hogy itt a tavasz feljes pompájában és számtalan virága val.

Apropos! A virágról eszembe jut, hogy a fővárosi közönség roppantul neheztel Rudnay királyi biztosra azért, mert Fedák Sáriéknak a virágárusulást betiltotta. Hogyne! Hiszen ezzel olyan élvezettől fosztotta meg, amelyre már hetek óta éhezett.

Pedig Fedák Sáriék már az iparengedélyt is megkapták, egy hónapi érvénynyel az utcai virágárusításra.

Hiszen nem is lett volna az utolsó látvány, mikor az isteni Zsazsa kosárral a karján az ő pajzanságával kínálgatta volna a virágot az utcáskorzon, ahol eddig az igazi virágárus asszonyok szoktak álldogálni.

Ne tessék azonban félni, ezeknek a virágárus asszonyoknak egy cseppet sem fáj a fejük a Fedák Sáriék konkurenciája miatt, mert bőségesen kárpótolva lettek volna a veszteségükért.

Ebben a valóban nem mindennapi élvezetben azonban mégis csak lesz része a fővárosi közönségnek, mert vasárnap délelőtt megtartják a virágkorzót. A Kossuth Lajos-utca tele lesz szebbnél-szebb virágokkal és a virágoknál is szebb és szebb leányokkal és asszonyokkal. Ez a virágkorzó azonban már elveszíté az a jellegét és azt a célt, amelylyel még a múlt vasárnap birt volna. Egyszerű tüntetés lesz az a megvalósult béke mellett, amely után nyomorban és szenvedésben oly sokáig sóvargott ez a jobb sorsra érdemes magyar nép.

K ö z g a z d a s á g.

Gazdasági önállóság.

Érezzük nap-nap után a rettentő drágaságot, mely minden vonalon és egyre fokozottabb mértékben felüti fejét. És hasztalan jajveszékkelünk, nem tudunk segíteni magunkon, nem tudunk védekezni ez ellen a csapás ellen. Iparunk pang, gazdasági viszonyaink elszomorítóak, ki vagyunk szolgáltatók az idegen, főleg Ausztria kényekévének, szeszélyeinek.

A mesterségesen nagyra nevelt erős alapokra és széles üzemekre fektetett osztrák ipar immár Magyarország legrejtettebb kis falujába is befészkelte magát, szárnyat szegve zsenge iparunknak.

Igaz ugyan, hogy a legutóbbi napokban egy nagyarányú és szélesalapú mozgalom indult társadalmi úton, mely hivatva van a magyar iparnak minden irányban érvényt szerezni, a honi ipar térhódítását előmozdítani, a hazai ipar partolásának nemcsak ügyét feszíten tartani, szóval erős hadjáratot indítani az immár elviselhetetlen idegen invázióknak. Talán most az egyszer nagyobb sikere lesz ezen hatalmas akciónak, mind annak előtte, mert a mozgalom élén a legelőkelőbb ur-nők állanak, tehát éppen azok, kik a múltban oly csökönyösen

és nemtörődömséggel haladtak el a nemzeti ipar mellett.

Valóban elremitő állapot, ha megmondjuk, hogy csaknem 600 millió értéket tesz ki az az összeg amit Ausztriának behozott ipartermékeiért évenként fizetünk. Horribilis szám ez! Mily vagyoni erőforrástól fosztja meg a nemzetet! 600 millió vonzódik el mesterségesen kisiparosainktól! Csoda-e, ha ily körülmények között kisiparosaink egymásután vesztik el lábuk alól a talajt?

Ily viszonyoknak kell, fájdalom, lenni hazánkban, az »áldott« közös vámterület mellett. És sajnos, ily áldatlan állapotok is lesznek, míg ki nem vivjük a gazdasági függetlenségünket.

Ugyan mi lesz Ausztriából, ha mi visszanyerjük gazdasági munkálkodásunk önrendelkezési jogát: az önálló vámterület?

A nemzet államban szakadatlan gazdasági életfolyamat megyen végbe. Ennek az életfolyamatnak természetesen magában a nemzettestben kell végbe menni. A nemzet állam életé idegen testben nem mehet végbe. Az ilyen állam nyerstermékeit önmagán kell feldolgoznia s felhasználnia és csakis a felesleges anyagot juttathatja idegen államnak. Ezzel szemben sokan azzal érvelnek, hogy Magyarországnak szüksége van Ausztriára, mert nyerstermékeit képtelen önmaga elfogyasztani és másutt azokat nem tudja jobban értékesíteni, mint éppen Ausztriában.

Bárgyu okoskodás az, hogy az ország most is, mint azelőtt, oly kizárólag őstermelésből élő mezőgazdasági ország, mely a külföld, legelső sorban pedig Ausztria piaca nélkül meg nem élhet. Így csak az beszél, ki szemét bekötve szemléli a nemzet közgazdasági életében végbemenő jelenségeket, avagy így beszél az, ki fülét homokba dugva, figyelni a nemzet küzdelmes hullámveréseinek hangját.

Gondolkozunk csak egyszerű, de tiszta paraszt ésszel.

Mi az első eredmény, ha az önálló vámterület beáll? Tagadhatatlanul az, hogy a nemzet minél szélesebb rétegének ipari kereslete gyarapodni fog. Többet fogják adni magukat ipari pályára. Erős kisiparos és munkásosztály fog kifejlődni. Mi következik ebből? Nem más, mint az, hogy iparunk erősödésével nem lesz szükségünk mezőgazdasági termelvényeinknek külföldre való kivitelére és ott leendő értékesítésére. Hisz a statisztika bizonyítja hogy mezőgazdasági termékekben ma is alig termelünk többet, mint amennyit éppen elfogyasztunk.

Azt a többet pedig, melyet tényleg külföldre, különösen pedig Ausztriába szállítunk, az önálló vámterület felállításával itt belföldön, a nemzet testében és testén fog elhelyezést találni. Miért? Mert az ipar megerősödése csak erős és új fogyasztókat fog teremni annak a többletnek, melyről most szó van. A mai iparos, munkás, vagy napszámos ma nem áll oly viszonyok között, hogy megfelelő mennyiségű lisztre, husra, zsírra, borra s több eféle mezőgazdasági termékre elegendő pénze legyen. Ma alig keres annyit, amennyiért egyszeri jólakásra elegendő burgonyát vásárolhatna.

Ha az ipar megerősödik, az iparos több munkájával több pénzt fog keresni, a mikor keresetének java részét bizonyosan lisztre, husra stb.-re fogja költeni s többet fog fogyasztani, mint ma, mikor az ország számos részén buzalízt helyett kukorica prószából él. Nem tulzunk, mikor azt mondjuk, hogy ma mintegy öt millió magyar

ember nem ismeri a buza kenyereket. Pedig az önálló vámterület ezt az öt millió magyar embert hasznos munkához juttatná, a kivándoroltakat haza vezérelné s kenyérkereső dolgos milliók segítenének nyersterményeinket feldolgozni és fogyasztani is.

Világos tehát, hogy ekként a nyerstermény — többet itthon fog elhelyezést nyerni és mi szükségünk sincs arra, hogy mintegy Ausztria jóindulatára szoruljunk!

Ausztria nem bír annyi mezőgazdasági terméket előállítani, amennyire szüksége van, mint a mennyit fogyasztása megkíván, miért is feltétlenül idegen országbeli nyerstermények bevitelére szorul, bárhonnét jöjjön is az. Másrészt pedig szüksége van Magyarországra azért, hogy itt túlfölös ipartermékeit elhelyezhesse.

Az önálló vámterület eszméje, s gyakorlati kivitele ma már megérett. Érti s tudja az ország, hogy ebben rejlik a jövő Magyarországnak nagyságának, boldogulásának, dicsőségének forrása.

Azt mondják egyesek, hogy az önálló vámterület »sötét«-be való ugrása leszen a nemzetnek. Hát ez igazán együgyű, badar beszéd! Engedelmet kérek, nem fogja senki tagadásba venni azt, hogy az önálló gazdasági tevékenység csak fejleszti az ember öntudatát, feltéve, hogy az egyén az önállóságra kellő érettséggel bír.

A magyar iparosság régóta érett erre az önállóságra. Ha pedig megadjuk részére az önálló gazdasági tevékenységet, ugyazzel csak fejleszteni, tökéletesíteni fogja önmagát és érezni fogja a tanulás szükségességét, melynek legmagasabb fokán, ma még kétségenkívül — nem áll.

Azt mondják továbbá egyesek, hogy az önálló vámterület nem fogja megszüntetni, illetve megakadályozni a külföldi iparosoknak hozzánk való beözönlését. Le fog majd ekkor személyesen telepedni számos külföldi különösen pedig osztrák és német iparos, szakértelmükkel s leleményességükkel fogva le fogják szorítani a kevésbé tanult és kevésbé leleményes magyar iparost.

Hogy ez a rohamos átalakulás be következzen, nem tudunk tán segély eszközöz folyamodni és olyan intézkedéseket életbe léptetni, melyek az aránytalan beözönlést meggátolhatják? Ilyen megszorító intézkedés volna többek közt például az is, hogy »ipart csakis magyar és az országban lakó honos üzlet, illetve folytathat«.

Ilyképen saját jogunknál fogva kényszerítendők a külföldi iparosokat arra, hogy ha nálunk ipart óhajtanak üzni, előbb magyar honosokká váljanak. Ezzel az intézkedéssel nyerhetnénk, mert így szaporodni fogunk első sorban számra nézve is.

De tegyük fel, hogy a fentebbi megszorító intézkedést sem alkalmazná a magyar törvényhozás, — akkor sem kell félni a magyar ipart!

A magyar iparos még sem oly gyámoltalan, mint azt hiszik. Egyes iparágak, névszerint az asztalos, lakatos, szabó és cipész szakmák eléggé kifejtettek és versenyképesek.

A nemzet már tisztán lát s nyugodt önérettel, felfrissült erővel akar és fog is rálépni az önálló vámterület iparjára.

Felelős szerkesztő: **Dr. Rusa Ernő.**

Laptulajdonosok:

Szalay Károly és Dr. Rusa Ernő.

Morgos József elsörendü polgári-, papi- és katonai egyenruha-szabó Kaposvár, a megyeház mellett.

Ajánlja nagyválasztékban felszerelt raktárát a legkitünőbb honi és angol szövetekből. Disz-
magyar öltönyök és liberriák legjutányosabb ár mellett készítettnek.

A „Mészárosok és Hentesek Lapja“ és „Állatkereskedelmi Ujság“ kiadásában

megjelent a

Vásári zsebnaptár

Husipari és Állatforgalmi Évkönyv 1906-ra

és az előfizetők az idén is teljesen ingyen kapják meg.

Tartalmazza: A fontosabb országos és havi, valamint heti állatvásárokat az év minden napjára pontosan átszámítva. A fontosabb állategészségügyi rendelkezéseket, az év folyamán felmerült újításokkal kibővítve. A fontosabb állatforgalmi tudnivalókat. A magyar és a külföldi állatpiacok kiviteli módozatait és az üzlet szokásokat. — A szavatossági időhatárokat. A fővárosi állatvásárok szabályait és díjait A vágóhídi és husvizsgálati szabályokat A fogyasztási adót. Az ipartörvénynek a husiparra vonatkozó rendelkezéseit. Továbbá a husipar és állatforgalom körébe tartozó összes tudnivalókat, jegyzéknaplót stb.

Előfizetési ára: félévre 6 kor. Az Évkönyvet csak előfizetők kapják meg, könyvpiaca egyáltalán nem kerül.

A „Mészárosok és Hentesek Lapja“ és „Állatkereskedelmi Ujság“ kiadóhivatala BUDA PEST, IX., Ferenc-körút 13. sz. alatt van.

RÓZSA JÁNOS

Kaposvárott, Fő-utca 31. sz.

SAJÁT HÁZÁBAN.

Ajánlja a legújabb gépekkel felszerelt

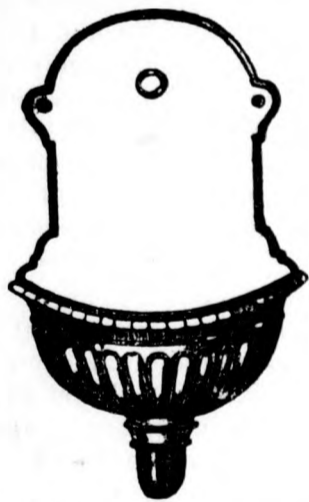
vegyszeti ruhatisztító
és gőzműfestő intézetét,

mely bármelyik külföldi gyárral felveszi a versenyt.

Nálam tisztított ruhákért jótállok, hogy a foltok nem ütnek vissza.

Kérem a modern vegytisztítást ne tessék a szabófolt tisztítással összetéveszteni.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

TAKY FERENCZ

okl. gépész, villany- és vízvezetékszerelő
KAPOSVÁR, KORONA-UTCZA 14. SZ.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására hozni, hogy a jelen kor igényeit teljesen kielégítő

villany, vízvezeték, telefon
és villamos-csengő felszerelésére, valamint
bicikli, varrógép, villany- és benzinmotor, ugyszintén min
dennemű mechanikai gépek javítására

Electrotechnikai Műhelyt

rendeztem be.

A városi villanytelep szolgálatából kilépve, ezen nagyszabású műhely felállítására azon cél vezérelt, hogy bő tapasztalataim s szaktudásom révén városunkban egy oly iparágat honosítsak meg, melyet a nagyközönség eddig nélkülözni volt kénytelen.

A villamos világításnál előforduló zavarokat a leggyorsabban és legjutányosabban eszközlöm.

A nagyérdemű közönség szives pártfogását kérve, vagyok teljes tisztelettel

Taky Ferencz

okl. gépész, villany- és vízvezetékszerelő.

Magánvízvezetékek felszerelését igen jutányos áron vállalom el.

Iszákosság nincs többé!

Kívánatra bárkinek bérmentesen küldünk egy próbát a COZAPOR-ból. Kávé, tea, étel vagy szeszes italban egyformán adható az ivó tudta nélkül.

A COZAPOR többet ér, mint a világ minden szóbeszéde a tartózkodásról, mert csodahatása ellenszenvessé teszi az iszákosnak a szeszes italt. A COZA oly csendes és biztosan hat, hogy azt feleség, testvér avagy gyermek egyaránt az ivónak tudta nélkül adhatja és az illető még csak nem is sejt, mi okozta javulását.

COZA a családok ezreit békitette ki ismét, sok-sok ezer férfit a szégyen és becselenségtől megmentett, kik később józan polgárok és ügyes üzletemberek lettek. Temérdek fiatal embert a jó utra és szerencséjéhez segített és sok embernek életét számos évvel meghosszabbította.

Az intézet, mely a COZAPOR tulajdonosa, mindazoknak, kik kívánják egy próba adagot és egy köszönő irásokkal telt könyvet díj- és költségmentesen küld, hogy így bárki is meggyőződhessen biztos hatásáról. Kezessék, hogy az egészségre teljesen ártalmatlan.

416. sz.
INGYEN PRÓBA.
Vágja ki ezen szelvényt és küldje meg ma az intézetnek.
(Levelek 25 fillér, levelezőlapok 10 fillérre bérmentesítendőek.)

COZA INSTITUTE

(Dept. 416.)

62. Chancery Lane,
London, Anglia,